

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันและการประพฤติมิชอบในวงราชการนั้นถือเป็นปัญหาที่สืบเนื่องมาเป็นระยะเวลายาวนานถือเป็นปัญหาสำคัญของประเทศไทยที่ควรจะได้มีการแก้ไขอย่างเร่งด่วนเนื่องจากปัญหาดังกล่าวจะผลเสียหายต่อทางเศรษฐกิจ สังคม การบริหาร และทางการเมือง ด้านเศรษฐกิจการลงทุน ผลประโยชน์ที่รัฐจะได้รับจะต้องสูญเสียไปจากการทุจริตของคนเพียงไม่กี่คน โดยเฉพาะการที่ข้าราชการและนักการเมืองที่มีอำนาจเข้ามาบริหารประเทศและแสวงหาผลประโยชน์ โดยอาศัยตำแหน่งหน้าที่การงานและอำนาจบาบริเพื่อเบียดบังยกยอทรัพย์สินของรัฐและประชาชนมาเป็นทรัพย์สินของตนและพวกพ้อง โดยมีขอบถือได้ว่าเป็นผลร้ายต่อบ้านเมืองอย่างมาก ทำให้ประเทศชาติต้องสูญเสียเงินไปมิใช่น้อยและประชาชนต้องเสียเงินที่ไม่ควรจะต้องเสียไปโดยมิชอบธรรมเนียมนับว่าเป็นการบั่นทอนความเจริญของประเทศ และความก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ การถือราชฎ์บังหลวงมีมากมายหลายรูปแบบเช่น การรับสินบนโดยตรง การรับรายผิดปกติที่ไม่อาจอธิบายได้ว่าเกิดจากอะไร การใช้อิทธิพลทางการเมืองเพื่อกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย และการที่เจ้าหน้าที่รัฐมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดเสียเอง การทุจริตในอดีตไม่มีความสลับซับซ้อนมากนัก แต่ในปัจจุบันมีการพัฒนาการทุจริตที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น โดยมากเป็นการทุจริตเชิงนโยบาย และเพื่อมิให้ถูกตรวจสอบได้โดยง่าย ดังนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงการตรวจสอบ จึงอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการและวิธีการทุจริตที่มีความสลับซับซ้อนเพื่อยากในการตรวจสอบ ยิ่งผู้กระทำผิดส่วนใหญ่เป็นผู้มีอิทธิพลมีอำนาจทางการเมืองมักจะหลบหนีจากกระบวนการยุติธรรม การป้องกันปราบปรามทั้งการรวบรวมพยานหลักฐานต่อผู้ที่ทุจริตก็เต็มไปด้วยความยากลำบาก ทำให้การดำเนินคดีอาญาในบางประเภทยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร จะเห็นได้ว่ามีคดีเป็นจำนวนมากที่ขาดอายุความ จึงสมควรนำหลักเกณฑ์เรื่องการไม่กำหนดอายุความในความคิดมาใช้บังคับกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดบางประเภทที่กำหนดไว้แล้วเพื่อให้การทำงานของคณะกรรมการปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

การทุจริตคอร์รัปชัน หรือการประพฤติมิชอบในวงราชการ นับเป็นปัญหาสำคัญ จึงเกิดแนวคิดวิธีการในการป้องกันและปราบปรามการกระทำดังกล่าวตลอดมา นับตั้งแต่ในสมัย

กรุงศรีอยุธยา มีกฎหมายที่ชื่อว่าพระไอยการอาญาหลวง พุทธศักราช 1895 ได้กำหนดบทลงโทษข้าราชการที่กระทำการทุจริตประพฤติมิชอบไว้ หลังจากนั้น ก็มีกฎหมายอีกหลายฉบับที่ลูกบัญญัติขึ้นเพื่อใช้เป็นมาตรการป้องกันปราบปรามการทุจริต และประพฤติมิชอบของภาครัฐ การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินก็เป็นมาตรการหนึ่งตามแนวคิดการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน มีการบัญญัติครั้งแรกในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ.2518 กำหนดให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในวงราชการ (ป.ป.ป.)) ซึ่งมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการโดยตำแหน่ง โดยมาตรา 23 ได้กำหนดให้อำนาจแก่คณะรัฐมนตรีสามารถสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐแสดงทรัพย์สินและหนี้สินของตนตามรายการ วิธีการและเวลาที่กำหนดไว้ใน พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการแสดงทรัพย์สินและหนี้สินของเจ้าหน้าที่ของรัฐ พ.ศ.2524 สำหรับการแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินของนักการเมือง ทั้งสมาชิกของรัฐสภาและคณะรัฐมนตรี ได้มีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2538 โดยมาตรา 95 กำหนดให้สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อประธานแห่งสภาที่ตนเป็นสมาชิกตามที่กฎหมายบัญญัติ และในมาตรา 170 วรรคสอง กำหนดให้รัฐมนตรีต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามที่กฎหมายบัญญัติ ต่อมา มีพระราชบัญญัติการแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินของสมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ.2539 กำหนดให้สมาชิกของรัฐสภายื่นบัญชีแสดงรายการดังกล่าว เฉพาะของตนเองต่อประธานของสภาที่ตนสังกัดภายใน 60 วัน นับแต่วันเข้ารับหน้าที่ สำหรับบทลงโทษกรณีไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน หรือจงใจยื่นบัญชีด้วยความอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ภายหลังเมื่อมีการยกร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้กำหนดให้มีวิธีการตรวจสอบ และองค์กรตรวจสอบอำนาจรัฐที่เป็นองค์กรอิสระ มีการตรวจสอบที่รัดกุมขึ้น เพื่อแก้ปัญหาการทุจริตและประพฤติมิชอบของภาครัฐและองค์กรทางการเมืองให้มีประสิทธิภาพขึ้น ในแง่ของการเป็นอิสระขององค์กรตรวจสอบ รัฐธรรมนูญได้บัญญัติในมาตรา 297 ให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติขึ้นคณะหนึ่ง จำนวน 9 คน โดยคณะกรรมการทั้งคณะมาจากการสรรหาตามกระบวนการที่กำหนด รวมถึงกำหนดอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบไว้ คือ การไต่สวน และวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ๆ ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ใน

การยุติธรรม เพื่อดำเนินการต่อไปตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต รวมถึงตรวจสอบความถูกต้องความมีอยู่จริงและความเปลี่ยนแปลงของทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และเจ้าหน้าที่ของรัฐตามที่บัญญัติในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และปีพุทธศักราช 2550 กำหนดไว้คล้ายกัน คือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ต้องแสดงบัญชีทุกครั้งที่ได้รับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง โดยกำหนดให้ยื่นบัญชีดังกล่าว ใน 3 ช่วงเวลา ดังนี้

1. เมื่อเข้ารับตำแหน่ง ให้ยื่นภายใน 30 วัน นับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง
2. เมื่อพ้นจากตำแหน่ง ให้ยื่นภายใน 30 วัน นับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง
3. ภายใน 30 วัน นับจากวันที่พ้นจากตำแหน่งแล้วเป็นเวลา 1 ปี

นอกจากนี้ ยังกำหนดบทลงโทษทางการเมืองนอกเหนือจากการลงโทษทางอาญาในกรณีจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินหรือจงใจยื่นบัญชีและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ มีโทษต้องห้ามมิให้ผู้นั้นดำรงตำแหน่งทางการเมืองใด ๆ หรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลา 5 ปี นับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัย

จนมาถึงฉบับปัจจุบันพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2554 ใช้กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นหลัก มุ่งประสงค์ที่จะเอาตัวผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมาลงโทษให้ได้ เนื่องจากที่ผ่านมามีการหลบหนีได้ง่าย จึงมีการแก้ไขปรับเปลี่ยนการนับเวลาอายุความ ที่จะไม่นับอายุความระหว่างที่มีการหลบหนี แต่จะเริ่มนับหลังจากที่มีการปรากฏตัว ในกรณีคดีที่มีเจ้าหน้าที่รัฐมีส่วนเกี่ยวข้อง อายุความจะเริ่มนับหลังจากที่มีการปรากฏตัว ทั้งนี้จะเป็นไปตามกระบวนการที่ต้องประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาตามอาญา ซึ่งตามกฎหมายใหม่ระบุให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เทียบตำแหน่งได้กับพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หากมีการออกหมายเรียกแล้วยังไม่มาปรากฏตัวหรือมีพฤติการณ์ที่จะหลบหนี ก็จะขอให้ศาลนั้นออกหมายจับได้เลย

มาตรการในการตรวจสอบของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ซึ่งเป็นองค์กรอิสระของรัฐที่ทำหน้าตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตของประเทศ และกำหนดให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ทำหน้าที่เข้าไปตรวจสอบความถูกต้องและความมีอยู่จริงของทรัพย์สิน ซึ่งเป็น

อำนาจที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่สามารถควบคุมและตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร การกำหนดให้แจ้งทรัพย์สินและหนี้สินต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) เมื่อรับตำแหน่งทางการเมืองหรือข้าราชการ และในรายการทรัพย์สินและหนี้สินนั้น ก็จะต้องสามารถตรวจสอบได้ด้วย ในการขยายระดับการตรวจสอบทรัพย์สินร้ายผิดปกตินี้ ได้เพิ่มไปจนถึงการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดให้ “ผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นฝ่ายบริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” ต้องแจ้งบัญชีทรัพย์สินด้วย เช่น นายกองค้การบริหารส่วนตำบลและผู้ได้รับเลือกตั้งทุกคน ซึ่ง “ผู้บริหารท้องถิ่น” ทุกคน จะต้องยื่นแสดงทรัพย์สิน หนี้สินเป็นรายบุคคลทุกคน ซึ่งการแจ้งทรัพย์สินและหนี้สินนี้ จะต้องแจ้งอย่างละเอียดถึงทรัพย์สินและหนี้สินที่มีอยู่ แล้วให้รวมไปถึงบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินที่มีอยู่ในต่างประเทศและยังให้แจ้งถึงผู้ดูแลทรัพย์สินแทนหรือหากมีนอมนิ ก็ต้องแจ้งให้ทราบด้วยว่าได้มอบหมายให้ใครดูแลทรัพย์สินนั้น ๆ แทนในระหว่างที่ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือข้าราชการระดับสูงมาตรการที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยเฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน รวมถึงการกำหนดบทลงโทษ คือ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ และห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเวลา 5 ปี เป็นมาตรการแก้ไขปัญหาการดำเนินงานที่ไม่โปร่งใสของผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ทางการเมือง คาดหวังให้เกิดการตระหนักรู้และมีความรับผิดชอบในการดำเนินงานของภาครัฐมากขึ้น รวมถึงการเผยแพร่สื่อสารให้สาธารณชนทราบ นับเป็นการให้ภาคประชาชนร่วมตรวจสอบรับรู้อีกทางหนึ่ง แม้การดำเนินงานที่ผ่านมาอาจไม่เห็นผลมากนัก เพราะต้องผ่านขั้นตอนกระบวนการตรวจสอบที่รอบคอบ รัดกุม แต่มาตรการนี้ก็เป็นที่ยอมรับว่าเป็นมาตรการหนึ่งที่จะสามารถพัฒนาการเมืองและประเทศไทยได้ถ้าได้มีการปรับปรุงให้มีความครอบคลุมทุกด้านให้ตรงไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ถูกต้องและชัดเจน

อายุความ (Prescription หรือ Limitations) คือกำหนดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดให้ใช้สิทธิเรียกร้อง สิทธิบังคับฟ้อง หรือสิทธิร้องทุกข์ ถ้าเลยกำหนดระยะเวลานั้นแล้ว ถือว่าคดีเป็นอันขาดอายุความ เหตุที่กฎหมายกำหนดเรื่องอายุความไว้เนื่องจากหากปล่อยให้มีการใช้สิทธิเรียกร้องหรือฟ้องคดีตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงกำหนดเวลาช้านานเพียงใดอาจทำให้พยานหลักฐานในคดีสูญหายหรือพลัดพรากจากไปตามเวลาที่เนิ่นนานออกไป ซึ่งส่งผลให้ศาลตัดสินคดีความมิได้ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดเวลาให้ใช้สิทธิเรียกร้องหรือฟ้องคดีไว้เป็นเกณฑ์ โดยอายุความนั้นอาจแบ่งได้เป็นอายุความทางแพ่งและอายุความทางอาญา โดยอายุความทางแพ่งและทางอาญาจะแตกต่างกันที่อายุความทางอาญาจะถือเคร่งครัดกว่าอายุความทางแพ่งเพราะคดีอาญานั้นเกี่ยวกับ

สิทธิเสรีภาพของบุคคล กฎหมายจึงไม่เปิดโอกาสให้มีการกระทำที่ให้อายุความสะอึกสะอื้นลงได้ เหมือนคดีแพ่ง แต่เนื่องจากการกระทำความคิด ณ ปัจจุบันมีการกระทำความคิดอันเกี่ยวกับหน้าที่ราชการเพิ่มมากขึ้น เช่นการใช้เงินซื้อเสียงในการเลือกตั้ง การแย่งกันเป็นรัฐมนตรี การแทรกแซงการบริหารงานข้าราชการประจำ การฉ้อราษฎร์บังหลวงจากงบประมาณแผ่นดิน การเสนอโครงการเพื่อผลประโยชน์ตอบแทนทางการเมือง การใช้ตำแหน่งอำนาจเพื่อผลประโยชน์ทางการเงิน ซึ่งนำไปสู่การต้องดำรงตำแหน่งบริหารระดับสูงเพื่อการดังกล่าว และเพื่อให้กระบวนการฉ้อราษฎร์บังหลวง ดำเนินไปได้ตามที่ต้องการ ก็ต้องได้รับความร่วมมือจากข้าราชการประจำ ผู้อำนวยการรัฐวิสาหกิจ กระบวนการของการเข้าสู่ตำแหน่งอำนาจโดยไม่บริสุทธิ์และเที่ยงธรรม เพื่อใช้ตำแหน่ง อำนาจดังกล่าวฉ้อราษฎร์บังหลวงด้วยการละเมิดกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งปัญหาดังกล่าวก่อให้เกิดผลประโยชน์อย่างมากมายต่อนักการเมืองหรือข้าราชการประจำ หรือแม้แต่บุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน หรือเครือญาติ ซึ่งหลักเกณฑ์การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของประเทศไทยนั้นมีแนวการดำเนินการหรือมีหลักเกณฑ์มาตั้งแต่โบราณกาล ต่อมารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ซึ่งเป็นรัฐธรรมนูญฉบับประชาชนที่ได้กำหนดกลไกทางกฎหมายต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบถ่วงดุลผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับสูง โดยกำหนดให้มีการแสดงบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน การถอดถอนจากตำแหน่ง การดำเนินคดีอาญากับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง การร้องขอทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ได้กำหนดให้มีคณะกรรมการป้องกันปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เป็นผู้ทำหน้าที่ในการตรวจสอบดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจะเป็นผู้มีอำนาจ ไล่สวนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ทั้งการดำเนินคดีอาญาและการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน การกำหนดกลไกต่าง ๆ เพื่อให้ความเป็นอิสระแก่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการปฏิบัติหน้าที่ อันถือได้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวมีความประสงค์ที่จะสร้างกลไกการตรวจสอบการใช้อำนาจให้เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพสูงสุดในการทำหน้าที่และในการดำเนินการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ นอกจากบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ได้อ้างถึงแล้ว ยังได้มีการตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ หรือกำหนดหน้าที่เพิ่มเติมให้แก่คณะกรรมการป้องกันปราบปรามการทุจริตแห่งชาติอีก เช่นพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.2542

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาเปลี่ยนแปลงปรับปรุงกฎหมายใหม่ ๆ ขึ้นมาเพื่ออุดช่องว่างในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและการทำงานของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติหลายด้าน เพื่อใช้ในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตให้เกิดผลมากที่สุดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 ทั้งพระราชบัญญัติเดิมและที่ได้มีการแก้ไขใหม่ซึ่งมีผลบังคับในวันที่ 19 เมษายน พ.ศ.2554 นั้นยังมิได้มีการกำหนดในเรื่องอายุความในการกระทำผิดสำหรับยื่นบัญชีเพื่อตรวจสอบรายการทรัพย์สินไว้ โดยเฉพาะดังนั้นเมื่อมีการกระทำผิดในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตมีบทกำหนดโทษไว้ใน หมวด 11 มาตรา 119 ซึ่งบัญญัติว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ภายในเวลาที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้กำหนดหรือจงใจยื่นบัญชีแสดง รายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบด้วยข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ” การบังคับกฎหมายในการนับอายุความจึงต้องบังคับใช้ตามประมวลกฎหมายอาญาเรื่องอายุความใน มาตรา 95 ได้บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ถ้ามิได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลภายใน กำหนดดังต่อไปนี้ นับแต่วันกระทำความผิด เป็นอันขาดอายุความ

- (1) ยี่สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือ จำคุก ยี่สิบปี
- (2) สิบห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ถึงยี่สิบปี
- (3) สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปี
- (4) ห้าปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี
- (5) หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมาหรือต้อง ระวางโทษอย่างอื่น

ถ้าได้ฟ้องและได้ตัวผู้กระทำความผิดมายังศาลแล้ว ผู้กระทำความผิดหลบหนี หรือ วิกลจริต และศาลสั่งการพิจารณาไว้จนเกินกำหนดดังกล่าวแล้วนับแต่วันที่หลบหนีหรือ วันที่ ศาลสั่งการพิจารณา ก็ให้ถือว่าเป็นอันขาดอายุความเช่นเดียวกัน”

ดังนั้นเมื่อมีการกำหนดหลักเกณฑ์การไว้แล้วนั้น กรณีไม่ยื่นบัญชีทรัพย์สินหรือยื่นบัญชี ทรัพย์สินที่เป็นเท็จ ซึ่งตามมาตราที่กำหนดไว้ให้ยื่นแล้วไม่ยื่นหรือยื่นเท็จจะต้องระวางโทษเพียง จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งเมื่อนำมาตรา 95 แห่ง

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๖ บัญญัติไว้ว่า ผู้กระทำความผิดที่มีอายุความเพียง ๕ ปีเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าเมื่อเทียบกับ การกระทำความผิดที่มีความสลับซับซ้อน และโดยมากจะเป็นการกระทำความผิดเชิงนโยบาย ทั้งถ้าผู้กระทำความผิดเป็นผู้มีอิทธิพล มีอำนาจทางการเมืองหรือข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ยิ่งจะทำให้ การตรวจสอบเป็นไปได้โดยยากลำบากมากยิ่งขึ้น ดังนั้นการจะนำไปสู่ผู้กระทำความผิดในการทุจริต ประพฤติมิชอบได้ จะต้องมีการตรวจสอบที่รอบคอบรัดกุมจึงจะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดได้ และอีกประการที่ควรระวังถึงคือ ความเสียหายที่ประเทศชาติและประชาชนส่วนใหญ่จะได้รับมีความเสียหายมากมายมหาศาล จึงควรนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษให้จงได้

กรณีทรัพย์สินและหนี้สินของบุคคลที่ต้องแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕๙ และประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ นั้น กำหนดให้ผู้ที่ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ต้องแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะที่มีอยู่จริงทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งทรัพย์สินที่อยู่ใน ความครอบครองของบุคคลอื่นหรือทำให้บุคคลอื่นถือแทน กรณีทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครอง ของบุคคลอื่นหรือทำให้บุคคลอื่นถือแทนต้องมีหนังสือรับรองจากผู้ครอบครองหรือผู้ถือแทนว่า ทรัพย์สินนั้นเป็นของผู้ยื่น คู่สมรสหรือบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วย

แม้บทบัญญัติแห่งกฎหมายจะบัญญัติให้ผู้ที่ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ต้องแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรสและบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะที่มีอยู่จริงทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น หรือทำให้บุคคลอื่นถือแทนด้วยก็ตาม แต่ปัญหาข้อเท็จจริง กลับพบว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวกลับไม่สามารถขจัดซึ่งปัญหาดังกล่าว โดยพบว่าปัญหา กรณีการปกปิดทรัพย์สินของผู้มีหน้าที่ยื่น รายการบัญชีทรัพย์สิน หรือ คู่สมรส หรือ บุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ โดยการตั้งบุตรที่บรรลุนิติ ภาวะเข้ามาเป็นผู้ถือถือไว้แทน หรือที่เรียกว่า “นอมินี” นั้นเอง โดยกรณีดังกล่าวถือเป็นช่องว่างของ บทบัญญัติกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๙ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ ที่ไม่ระบุให้ต้องยื่นรายการทรัพย์สินและหนี้สินของบุตรที่บรรลุนิติภาวะด้วย จึงทำให้นักการเมืองหรือข้าราชการที่ทุจริตคอร์รัปชันอาศัย ช่องว่างดังกล่าวนี้ถ่ายเททรัพย์สิน โดยอาศัยช่องว่างแห่งกฎหมายมิให้ต้องยื่นแสดงเพื่อตรวจสอบ โดยผ่านการยื่นบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินแต่อย่างใด จึงทำให้เกิดกรณีการตั้งบุตรที่บรรลุนิติภาวะเป็นผู้ถือไว้แทน โดยแท้จริงมิได้เจตนาให้ยื่นบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สินแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลดังที่ได้กล่าวอ้างถึงข้างต้น ผู้วิจัยเห็นควรที่กำหนดมาตรการในการนำตัวผู้กระทำความผิดมารับโทษโดยมีการกำหนดบทบัญญัติในเรื่องอายุความมาใช้บังคับ โดยเฉพาะในความผิดอันเกี่ยวกับการทุจริตในหน้าที่หรือแม้แต่การที่ไม่ยื่นรายการทรัพย์สินตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในหน้าที่ราชการ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการที่จะกำจัดหรือควบคุมการฉ้อราษฎร์บังหลวงหรือการทุจริตในอำนาจหน้าที่ให้ได้ประสิทธิภาพประสิทธิผลมากที่สุดควรที่จะกำหนดมาตรการหรือกำหนดโทษในการกระทำความผิดนี้ให้มีความรุนแรงยิ่งขึ้นและการตรวจสอบการกระทำความผิดกรณีไม่ยื่นแสดงรายการบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินไม่ควรกำหนดบทบัญญัติในเรื่องอายุความ กรณีผู้ที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ต้องแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินนั้นเห็นควรให้บุตรที่บรรลุนิติภาวะแล้วมีหน้าที่ต้องยื่นรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยเพื่อตัดปัญหาการที่นักการเมืองหรือข้าราชการที่ทุจริตคอร์รัปชันโดยอาศัยช่องว่างดังกล่าวนี้ถ่ายเททรัพย์สินที่ทุจริตโดยอาศัยช่องว่างแห่งกฎหมายนี้ไม่ต้องยื่นแสดงเพื่อตรวจสอบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ทำให้ผู้ที่กระทำความผิดดังกล่าวหลุดพ้นจากการกระทำความผิดได้โดยง่าย เนื่องจากการทุจริตจากตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือ ฉ้อราษฎร์บังหลวง มีความซับซ้อนและใช้เวลาในการตรวจสอบนานและกว่าจะพบการกระทำความผิดนั้นก็พ้นอายุความไปแล้ว แต่ผลร้ายจากการทุจริตหรือฉ้อราษฎร์บังหลวงนั้นยังคงเกิดอยู่และไม่สามารถสิ้นสุดได้โดยง่าย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ากฎหมายที่บังคับใช้อยู่ยังไม่สามารถบังคับใช้ได้ตรงไปตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ถูกต้องและชัดเจน

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
2. ศึกษาประวัติ แนวคิด ทฤษฎี หลักเกณฑ์การยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
3. ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
4. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

5. ศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

สมมติฐานของการศึกษา

ปัจจุบันลักษณะของการทุจริตคอร์รัปชันมีความ สลับซับซ้อน ยากต่อการตรวจสอบเพิ่มมากขึ้น ซึ่งกฎหมายที่บังคับใช้เพื่อตรวจสอบการทุจริตวิธีการหนึ่งคือการตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สิน แต่มาตรการดังกล่าวยังมีช่องว่างที่ไม่สามารถตรวจสอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอายุความในการฟ้องร้องดำเนินคดีเพื่อตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินของนักการเมืองนั้น กลับมีระยะเวลาสั้น เนื่องจากมีการกำหนดอัตราโทษที่เกี่ยวกับการยื่นบัญชีแสดงทรัพย์สินและหนี้สินไว้ น้อยเกินไป จึงส่งผลให้อายุความในการฟ้องร้องดำเนินคดีน้อย อีกทั้งยังมีช่องทางถ่ายเททรัพย์สินเพื่อเลี่ยงการตรวจสอบซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายอย่างมากทั้งยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดให้บุตรที่บรรลุนิติภาวะของบุคคลนั้นต้องยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินด้วยซึ่ง หากได้แก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อตรวจสอบทรัพย์สินและหนี้สินดังกล่าวจะทำให้สามารถตรวจสอบการทุจริตและนำตัวผู้ที่กระทำความผิดดังกล่าวมาลงโทษตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

ขอบเขตของการศึกษา

ผู้วิจัยจะทำการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2542 พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.2542 ประมวลกฎหมายอาญา คำพิพากษาฎีกา รวมตลอดถึงแนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ในการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยจะใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary research) ซึ่งจะทำการวิจัยโดยการศึกษากฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยจะศึกษาค้นคว้าจากตัวบทกฎหมาย ระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ที่ใช้บังคับ คำพิพากษาฎีกา หนังสือ ตำรา บทความ รายงานการวิจัย จาก

ห้องสมุดหรือสถาบันต่าง ๆ ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานจริงทั้งของหน่วยงานรัฐ และหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้น ๆ รวมทั้งจากการค้นคว้าจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์วิจัย เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุปและแนวทางในการแก้ไขปัญหา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเป็นมาและความสำคัญเกี่ยวกับการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
2. ทำให้ทราบประวัติ แนวคิด ทฤษฎี หลักเกณฑ์ของการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
3. ทำให้ทราบมาตรการทางกฎหมายในการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
4. ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรค การยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
5. ทำให้ทราบแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาการยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

นิยามศัพท์

เจ้าหน้าที่ของรัฐ หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นซึ่งมี ตำแหน่ง หรือเงินเดือนประจำ พนักงานหรือบุคคลผู้ปฏิบัติงานในรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ ผู้บริหารท้องถิ่นและ สมาชิกสภาท้องถิ่นซึ่งมิใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยลักษณะปกครองท้องถิ่นและให้ หมายความว่ารวมถึงกรรมการอนุกรรมการ ลูกจ้างของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐ และบุคคลหรือคณะ บุคคลซึ่งใช้อำนาจหรือได้รับมอบให้ใช้อำนาจทางการปกครองของรัฐในการดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งขึ้นในระบบราชการรัฐวิสาหกิจ หรือกิจการอื่นของรัฐ

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หมายความว่า

- (1) นายกรัฐมนตรี
- (2) รัฐมนตรี

(3) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

(4) สมาชิกวุฒิสภา

(5) ข้าราชการการเมืองอื่นนอกจาก (1) และ (2) ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง

(6) ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา

(7) ผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น และผู้ช่วยผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(8) สมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(9) ผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีรายได้หรืองบประมาณไม่ต่ำกว่า เกณฑ์ที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูง หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับกระทรวง ทบวง หรือกรมสำหรับข้าราชการพลเรือน ปลัดกระทรวงกลาโหม ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้บัญชาการเหล่าทัพสำหรับข้าราชการทหาร ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ปลัดกรุงเทพมหานครกรรมการและผู้บริหารสูงสุดของรัฐวิสาหกิจ หัวหน้าหน่วยงานอิสระตามรัฐธรรมนูญที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล กรรมการและผู้บริหารสูงสุดของหน่วยงานอื่นของรัฐตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา และผู้ดำรงตำแหน่งอื่นตามที่มีกฎหมายบัญญัติ

ผู้บริหารระดับสูง หมายความว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งระดับสูง กรรมการในองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ กรรมการผู้ช่วยรัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการรับต้น หรือเทียบเท่าของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หน่วยงานที่ใช้อำนาจหรือได้รับมอบหมายให้ใช้อำนาจทางปกครอง และให้หมายความรวมถึงบุคคลหรือคณะบุคคลที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลหน่วยงานดังกล่าว และเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้อำนวยการกอง หมายความว่า ข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการระดับต้น หรือเทียบเท่าขึ้นไป ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนหรือข้าราชการตามกฎหมายอื่น

ทั้งนี้ตามที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผลประโยชน์ทับซ้อน หมายความว่า การทับซ้อนของผลประโยชน์ของบุคคลที่มี 2 สถานะหรือมากกว่าในเวลาเดียวกัน

ทุจริตต่อหน้าที่ หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่หรือปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ทั้งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้นหรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น

ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ หมายความว่า การที่ทรัพย์สินหรือหนี้สินในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ยื่นเมื่อพ้นจากตำแหน่งมีการเปลี่ยนแปลงไปจากบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ได้ยื่นเมื่อเข้ารับตำแหน่งในลักษณะที่ทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติหรือหนี้สินลดลงผิดปกติ

ร้ายแรงผิดปกติ หมายความว่า การมีทรัพย์สินมากผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นมากผิดปกติหรือการมี หนี้สินลดลงมากผิดปกติหรือได้ทรัพย์สินมาโดยไม่สมควรสืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตามหน้าที่หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่

การฉ้อราษฎร์บังหลวง หมายความว่า การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการกระทำที่ชั่วช้าและฉ้อโกงโดยเจตนาที่จะหลีกเลี่ยงกฎหมาย รวมทั้งการกระทำที่ขัดต่อตำแหน่งหน้าที่และสิทธิของผู้อื่น นอกจากนี้ยังหมายถึงการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งประชาชนไว้วางใจกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยการรับหรือยอมรับประโยชน์สำหรับตนเองและผู้อื่น

อายุความ หมายความว่า ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดให้ใช้สิทธิเรียกร้องสิทธิฟ้องหรือสิทธิร้องทุกข์